

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

9. listopadu 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Úpadkové řízení — Nařízení (ES) č. 1346/2000 — Článek 4 — Účinky, které stanoví právo členského státu pro pohledávky, které nebyly předmětem úpadkového řízení — Zánik — Daňová povaha pohledávky — Neexistence vlivu — Článek 15 — Pojem „probíhající soudní řízení“ — Vykonávací řízení — Vyloučení“

Ve věci C-212/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunalul Mureș (soud prvního stupně v Mureș, Rumunsko) ze dne 24. dubna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 8. května 2015, v řízení

ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt

proti

Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP),

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, M. Berger (zpravodajka), A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: L. Carrasco Marco, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. dubna 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za maďarskou vládu M. Fehérem, G. Koósem a M. Bórou, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a M. de Ree, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem, jako zmocněncem, ve spolupráci s D. Calciu, avocat,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 9. června 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: rumunština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 4 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. 2000, L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt (dále jen „ENEFI“), dříve E-Star Alternatív Energiaszolgaitató Nyrt, a Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) [krajská správa veřejných financí Brașov (DGRFP), Rumunsko, dále jen „DGRFP Brașov“] ve věci daňové pohledávky, která je vymáhána prostřednictvím výkonu rozhodnutí navrhovaného DGRFP Brașov.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 12, 20, 21 a 23 odůvodnění nařízení č. 1346/2000 znějí takto:

„(12) Toto nařízení umožňuje zahájit hlavní úpadkové řízení ve státě, ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka. Tato řízení mají obecnou platnost a vztahují se na veškerý majetek dlužníka. Za účelem ochrany různých zájmů umožňuje toto nařízení zahájit vedlejší řízení, která probíhají souběžně s hlavním řízením. Vedlejší řízení může být zahájeno v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu. Účinky vedlejších řízení se omezují na majetek, který se nachází v tomto státě. Potřeba jednotnosti ve Společenství je naplněna závaznými pravidly o koordinaci s hlavním řízením.

[...]

20) [...] K zajištění rozhodující úlohy hlavního úpadkového řízení by měl mít správce podstaty v tomto řízení možnost různými způsoby zasahovat do vedlejších úpadkových řízení, která probíhají ve stejné době. Měl by mít například možnost navrhnout reorganizační plán nebo vyrovnání nebo požádat o přerušování zpeněžování majetku ve vedlejších úpadkových řízeních.

(21) Každý věřitel, který má své bydliště, obvyklé místo pobytu nebo sídlo ve Společenství, by měl mít právo přihlásit své pohledávky v kterémkoli z úpadkových řízení, která ve Společenství probíhají. Totéž by mělo platit pro správce daně a orgány sociálního zabezpečení. Pro zajištění rovného zacházení s věřiteli však musí být postupy koordinovány. [...]

[...]

(23) Toto nařízení stanoví v oblasti své působnosti jednotná pravidla pro kolizní normy jednotlivých států, které nahrazují předpisy mezinárodního práva soukromého jednotlivých států. Pokud není stanoveno jinak, měly by být použity právní předpisy státu, který řízení zahájil (*lex concursus*). [...] *Lex concursus* určuje veškeré procesní i hmotněprávní účinky úpadkového řízení na osoby a právní vztahy. Upravuje veškeré podmínky pro zahájení, vedení a skončení úpadkového řízení.“
- 4 Článek 3 nařízení č. 1346/2000, nadepsaný „Mezinárodní příslušnost“, stanoví:

„1. Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení úpadkového řízení. V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, považuje sídlo, pokud není prokázán opak.

2. Pokud jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny na území některého členského státu, jsou soudy jiného členského státu příslušné k zahájení úpadkového řízení proti dlužníkovi pouze tehdy, pokud má dlužník provozovnu na území tohoto členského státu. Účinky takového řízení jsou omezeny na majetek, který se nachází na území tohoto členského státu.

3. Pokud bylo úpadkové řízení zahájeno podle odstavce 1, stávají se jakákoli následná řízení podle odstavce 2 vedlejšími řízeními. Tato řízení musí být likvidačními řízeními.

[...]“

5 Článek 4 tohoto nařízení, nadepsaný „Rozhodné právo“, stanoví:

„1. Pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro úpadkové řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo úpadkové řízení zahájeno (dále jen ‚stát, který řízení zahájil‘).

2. Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení. Určuje zejména:

[...]

f) účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení;

g) pohledávky, které mají být přihlášeny proti dlužníkovi[u] majetku, a způsob nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení úpadkového řízení;

h) pravidla pro přihlašování, prověřování a přiznávání pohledávek;

[...]

j) podmínky a účinky skončení úpadkového řízení, zejména vyrovnáním;

k) práva věřitelů po skončení úpadkového řízení;

[...]“

6 Článek 15 nařízení č. 1346/2000, nadepsaný „Účinky úpadkového řízení na probíhající soudní řízení“, stanoví:

„Účinky úpadkového řízení na probíhající soudní řízení týkající se majetku nebo práva náležejícího do majetkové podstaty se řídí právem členského státu, ve kterém se probíhající soudní řízení koná.“

7 Článek 20 uvedeného nařízení, nazvaný „Vrácení výnosu a shodný podíl“, stanoví:

„1. Věřitel, kterému se po zahájení řízení podle čl. 3 odst. 1 podaří dosáhnout jakýmkoli způsobem, zejména výkonem rozhodnutí, úplného nebo částečného uspokojení svých pohledávek na úkor dlužníkovu majetku nacházejícího se na území jiného členského státu, vrátí s výhradou článků 5 a 7 vše, co nabyl, správci podstaty.

2. Aby bylo zajištěno rovné zacházení s věřiteli, podílí se věřitel, který v průběhu úpadkového řízení dosáhl uspokojení části své pohledávky, na rozdělování majetku v rámci jiných řízení pouze tehdy, pokud věřitelé stejného pořadí nebo kategorie získali v těchto řízeních odpovídající podíl.“

- 8 Článek 39 nařízení č. 1346/2000, nadepsaný „Právo přihlásit pohledávky“, zní takto:

„Každý věřitel včetně správce daně a orgánů sociálního zabezpečení, který má své obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v jiném členském státě než státě, který zahájil řízení, má právo písemně přihlásit pohledávky v úpadkovém řízení.“

Maďarské právo

- 9 V článku 20 odst. 3 1991 évi XLIX. törvény, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról (zákon č. XLIX z roku 1991 o konkurzním řízení a likvidaci) se stanoví:

„V případě nedodržení lhůty stanovené tímto zákonem se věřitel nemůže podílet na uzavření dohody o vyrovnání a účinky dohody o vyrovnání se na něj nevztahují. Věřitel, jehož pohledávka nebyla přihlášena ve stanovené lhůtě, nemůže tuto pohledávku uplatňovat vůči dlužníkovi, avšak tuto pohledávku může přihlásit, není-li promlčena, v rámci konkurzního řízení zahájeného jiným věřitelem. [...]“

Skutkový stav sporu v původním řízení a předběžné otázky

- 10 ENEFI je společností se sídlem v Maďarsku, která měla v době rozhodné z hlediska skutkového stavu dotčeného ve věci v původním řízení provozovnu v Rumunsku. Dne 13. prosince 2012 bylo vůči této společnosti zahájeno v Maďarsku úpadkové řízení, o němž byla dne 7. ledna 2013 vyrozuměna DGRFP Brašov.
- 11 V lednu 2013 přihlásila DGRFP Brašov v rámci úpadkového řízení dvě pohledávky. Nicméně vzhledem k tomu, že nedodržela stanovenou lhůtu a neuhradila poplatky za přihlášení pohledávek, nemohly být tyto pohledávky zohledněny v rámci tohoto úpadkového řízení, o čemž byla DGRFP Brašov vyrozuměna dne 2. května 2013.
- 12 Následně v době, kdy úpadkové řízení stále ještě probíhalo, provedla DGRFP Brašov daňovou kontrolu v prostorách provozovny společnosti ENEFI v Rumunsku. Dne 25. června 2013 vydala DGRFP Brašov daňový výměr (dále jen „daňový výměr“) týkající se dluhu na dani z přidané hodnoty (DPH). Pohledávku týkající se tohoto daňového výměru však DGRFP v rámci úpadkového řízení nepřihlásila.
- 13 Společnost ENEFI tento daňový výměr nejprve nenapadla. Následně, dne 7. srpna 2013, vydaly rumunské orgány vůči této osobě exekuční příkaz a podaly návrh na zahájení výkonu rozhodnutí.
- 14 Před ukončením úpadkového řízení v Maďarsku dne 7. září 2013 podala společnost ENEFI opravný prostředek proti výkonu rozhodnutí vedeného v Rumunsku. Uvedená společnost totiž měla za to, že není povinna zaplatit splatnou DPH stanovenou daňovým výměrem, a považovala související výkon rozhodnutí za protiprávní, neboť v okamžiku, v němž byla provedena daňová kontrola, která vedla k vydání daňového výměru, s ní již bylo vedeno úpadkové řízení zahájené v Maďarsku. Společnost ENEFI má tudíž za to, že DGRFP Brašov měla přihlásit svou pohledávku v rámci uvedeného úpadkového řízení. Dále uvádí, že podle maďarského práva, které je podle článku 4 nařízení č. 1346/2000 právem rozhodným, platí, že pohledávky, jež nejsou přihlášeny v rámci úpadkového řízení, v zásadě zanikají.

- 15 Za těchto okolností se Tribunalul Mureș (soud prvního stupně v Mureș, Rumunsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Mohou pro účely výkladu čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. f) a k) nařízení č. 1346/2000 účinky úpadkového řízení stanovené právem státu, který řízení zahájil, zahrnovat zánik práva věřitele, který se neúčastnil úpadkového řízení, na uplatnění jeho pohledávky v jiném členském státě nebo přerušení výkonu rozhodnutí, jehož prostřednictvím je daná pohledávka vymáhána v tomto jiném členském státě?
- 2) Je relevantní skutečnost, že pohledávka uplatněná v rámci výkonu rozhodnutí v jiném členském státě, než který zahájil úpadkové řízení, je pohledávkou daňovou?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 16 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda má být článek 4 nařízení č. 1346/2000 vykládán v tom smyslu, že do oblasti jeho působnosti spadají ustanovení vnitrostátního práva státu, který zahájil úpadkové řízení, která stanovují, že věřiteli, který svou pohledávku v uvedeném úpadkovém řízení nepřihlásil, zaniká právo na uplatnění pohledávky nebo že dochází k přerušení výkonu rozhodnutí, jehož prostřednictvím je taková pohledávka vymáhána v jiném členském státě.
- 17 V této souvislosti předně z čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1346/2000 vyplývá, že pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro úpadkové řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo úpadkové řízení zahájeno (dále jen „*lex fori concursus*“). Jak přitom vyplývá z bodu 23 odůvodnění uvedeného nařízení, *lex fori concursus* určuje veškeré procesní i hmotněprávní účinky úpadkového řízení na osoby a právní vztahy.
- 18 V článku 4 odst. 2 písm. g) a h) nařízení č. 1346/2000 se dále upřesňuje, že *lex fori concursus* určuje pohledávky, které mají být přihlášeny proti dlužníkovu majetku, a způsob nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení úpadkového řízení, jakož i pravidla pro přihlašování, prověřování a přiznávání pohledávek. Ovšem k tomu, aby nebyla tato ustanovení zbavena svého užitečného účinku, je třeba podle uvedeného *lex fori concursus* posoudit rovněž důsledky nedodržení jeho pravidel, která se týkají přihlašování pohledávek, a zejména lhůt, které jsou za tímto účelem stanoveny (obdobně viz rozsudek ze dne 10. prosince 2015, Kornhaas, C-594/14, EU:C:2015:806, bod 19).
- 19 Stran účinků skončení úpadkového řízení, zejména v podobě dohody o vyrovnání, a práv věřitelů po skončení úpadkového řízení je třeba připomenout, jak se výslovně uvádí v čl. 4 odst. 2 písm. j a k) uvedeného nařízení, že *lex fori concursus* se řídí i tyto účinky a tato práva.
- 20 I když je v této souvislosti pravda, že v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1346/2000, který obsahuje výčet skutečností relevantních z hlediska *lex fori concursus*, nejsou konkrétně uvedeni věřitelé, kteří se úpadkového řízení neúčastní, a tudíž ani účinky tohoto řízení či jeho skončení na práva těchto věřitelů, nelze pochybovat o tom, že tyto účinky se musí rovněž posuzovat podle uvedeného *lex fori concursus*.
- 21 Výčet relevantních skutečností, na něž se vztahuje oblast působnosti článku 4 nařízení č. 1346/2000, který je uveden v odstavci 2 tohoto článku, totiž není taxativní, jak vyplývá z jeho znění a použití výrazu „zejména“.

- 22 Dále je nutno konstatovat, že takový výklad, podle kterého by se *lex fori concursus* řídily účinky skončení úpadkového řízení, zejména v podobě dohody o vyrovnání, a práva věřitelů po jeho skončení, avšak nikoli účinky na práva věřitelů, kteří se tohoto řízení neúčastnili, by mohl vážně narušovat efektivitu uvedeného řízení.
- 23 Výklad uvedený v bodě 22 tohoto rozsudku by vedl k tomu, že věřitelé, kteří by se úpadkového řízení neúčastnili, by se mohli po jeho skončení domáhat zaplacení svých pohledávek v celém rozsahu, což by znamenalo nerovné zacházení s věřiteli. Tímto výkladem by kromě toho navíc mohly být zmařeny veškeré dohody o vyrovnání či jakákoli jiná opatření spočívající v ozdravení dlužníka, neboť posledně uvedený, který by musel vypořádávat pohledávky věřitelů, kteří se úpadkového řízení neúčastnili, by neměl dostatek prostředků k zaplacení dluhů vůči ostatním věřitelům podle takové dohody o vyrovnání či jakéhokoli jiného opatření vzhledem k tomu, že tyto pohledávky jsou zpravidla restrukturalizovány nebo sníženy podle výše finančních prostředků, jimiž dlužník skutečně disponuje.
- 24 Na základě částečně obdobných důvodů je třeba zamítnout argument, který v této souvislosti uvádí předkládající soud, podle něhož by ustanovení *lex fori concursus* použitelné na hlavní úpadkové řízení, které by vylučovalo či omezovalo možnost uplatnění pohledávky, která nebyla přihlášena v rámci tohoto řízení, bránilo v možnosti navrhnout zahájení vedlejšího úpadkového řízení, která je stanovena v nařízení č. 1346/2000.
- 25 Takové ustanovení *lex fori concursus* totiž na rozdíl od toho, co má zřejmě na mysli předkládající soud, nebrání zahájení vedlejšího úpadkového řízení jako takového, ale brání pouze vyhovění návrhu na zahájení takového řízení, který je podán věřitelem, jenž nedodržel lhůtu stanovenou pro přihlášení své pohledávky, jak ji upravuje *lex fori concursus* použitelný na hlavní úpadkové řízení. Naproti tomu veškeré návrhy podané věřitelem pohledávky, která dosud nezanikla, nebo podané správcem v hlavním úpadkovém řízení, jsou i nadále přípustné.
- 26 Třebaže je v nařízení č. 1346/2000 stanovena možnost zahájit za určitých podmínek vedlejší úpadkové řízení, Soudní dvůr již připomenul, že zahájení takového řízení, které má být v souladu s čl. 3 odst. 3 uvedeného nařízení likvidačním řízením, s sebou přináší riziko, že bude v rozporu s účelem, který sleduje hlavní řízení, které má ochranný účel, a že uvedené nařízení proto stanoví řadu kogentních koordinačních pravidel k zabezpečení potřebné jednotnosti v Evropské unii, jak se uvádí v jeho bodě 12 odůvodnění. V tomto systému zaujímá hlavní řízení ve vztahu k vedlejšímu úpadkovému řízení rozhodující úlohu, jak upřesňuje bod 20 odůvodnění nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, Bank Handlowy a Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, body 59 a 60).
- 27 S ohledem na tuto rozhodující úlohu hlavního úpadkového řízení se zdá být zcela logické, že vnitrostátní právní předpisy mohou prostřednictvím zániku pohledávek uplatňovaných po stanovené lhůtě vyloučit jakékoli návrhy podané oprávněnými z těchto pohledávek směřující na zahájení vedlejšího úpadkového řízení, neboť zahájení takového řízení by umožňovalo obcházet zánik pohledávek stanovený podle *lex fori concursus*. Kromě toho lze na základě obdobných závěrů, jaké jsou uvedeny v bodě 23 tohoto rozsudku, dojít k tomu, že takové právní předpisy umožňují zabránit tomu, aby věřitel, který se neúčastnil hlavního úpadkového řízení, mohl návrhem na zahájení takového vedlejšího úpadkového řízení zmařit dohodu o vyrovnání či jiné opatření spočívající v ozdravení dlužníka, jež bylo přijato v hlavním úpadkovém řízení.
- 28 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba mít za to, že ustanovení vnitrostátního práva státu, v němž bylo zahájeno úpadkové řízení, které stanoví, že věřiteli, jenž se neúčastnil úpadkového řízení, zaniká právo na uplatnění pohledávky, spadá do oblasti působnosti článku 4 nařízení č. 1346/2000.
- 29 Dále s ohledem na závěr uvedený v bodě 28 tohoto rozsudku je třeba mít za to, že podle *lex fori concursus* může být rovněž stanoveno, že dochází k přerušení vykonávacího řízení souvisejícího s pohledávkou, která nebyla přihlášena ve stanovené lhůtě. Jak totiž uvedl generální advokát

v bodech 46 a 47 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že nařízení č. 1346/2000 v zásadě připouští zánik nepřihlášených pohledávek, musí uvedené nařízení *a fortiori* rovněž připouštět existenci pravidla *lex fori concursus*, které jen přerušuje vykonávací řízení v souvislosti s těmito pohledávkami.

- 30 Kromě toho je třeba dodat, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 1346/2000 nezavádí harmonizaci lhůt stanovených pro přihlašování pohledávek v úpadkových řízeních, na která se vztahuje oblast působnosti uvedeného nařízení, je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie taková pravidla stanovil, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivá než pravidla upravující podobné situace podléhající vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti) a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. října 2015, Nike European Operations Netherlands, C-310/14, EU:C:2015:690, bod 28 a citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že v této souvislosti neexistují dostatečné údaje, které by vyplývaly mimo jiné z vyjádření zúčastněných, předkládajícímu soudu přísluší, aby ověřil, zda čl. 20 odst. 3 zákona č. XLIX z roku 1991 tato kritéria splňuje.
- 31 Konečně je třeba konstatovat, že závěry uvedené v bodech 28 a 29 tohoto rozsudku nejsou zpochybněny skutečností, že článek 15 nařízení č. 1346/2000 stanoví, že účinky úpadkového řízení na „probíhající soudní řízení“ týkající se majetku nebo práva náležejícího do majetkové podstaty se řídí právem členského státu, ve kterém se probíhající soudní řízení koná.
- 32 Toto ustanovení je totiž třeba chápat ve spojení s čl. 4 odst. 2 písm. f) nařízení č. 1346/2000, v němž se odlišují „probíhající řízení“ od ostatních „řízení zahájených jednotlivými věřiteli“. Účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení, se přitom každopádně řídí pouze *lex fori concursus*. Jak přitom uvedl generální advokát v bodech 67 až 78 stanoviska, vykonávací řízení ve věci vymáhání pohledávek spadají pod tuto posledně uvedenou kategorii.
- 33 V souvislosti s posledně uvedenou skutečností je třeba dodat, že nařízení č. 1346/2000 spočívá na zásadě, podle níž požadavek rovného zacházení s věřiteli, na němž je založeno *mutatis mutandis* každé úpadkové řízení, v zásadě brání řízením k uplatnění individuálních nároků věřitelů formou výkonu rozhodnutí, která jsou zahajována a vedena v době, kdy probíhá úpadkové řízení vůči dlužníkovi. Článek 20 odst. 1 nařízení č. 1346/2000 například požaduje, aby věřitel, kterému se podaří dosáhnout jakýmkoli způsobem, „zejména výkonem rozhodnutí“, uspokojení svých pohledávek na úkor dlužníkova majetku nacházejícího se na území jiného členského státu, než je stát, který řízení zahájil, vrátil správci podstaty vše, co nabyl.
- 34 Bylo by přitom nelogické vykládat článek 15 nařízení č. 1346/2000 tak, že by se rovněž vztahoval na vykonávací řízení, což by vedlo k tomu, že by se tak účinky zahájení úpadkového řízení řídily právem členského státu, v němž takové vykonávací řízení probíhá, zatímco by zároveň čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení tím, že výslovně stanovuje povinnost vrátit správci podstaty vše, co bylo nabyto „výkonem rozhodnutí“, zbavoval článek 15 jeho užitečného účinku.
- 35 Proto je třeba mít za to, že se oblast působnosti článku 15 nařízení č. 1346/2000 nevztahuje na vykonávací řízení.
- 36 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že článek 4 nařízení č. 1346/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že do oblasti jeho působnosti spadají ustanovení vnitrostátního práva členského státu, který zahájil úpadkové řízení, která stanovují, že věřiteli, který se neúčastnil úpadkového řízení, zaniká právo na uplatnění pohledávky nebo že dochází k přerušení výkonu rozhodnutí, jehož prostřednictvím je taková pohledávka vymáhána v jiném členském státě.

K druhé otázce

- 37 Podstatou druhé otázky předkládající soudu je, zda je daňová povaha pohledávky, která je vymáhána prostřednictvím výkonu rozhodnutí v jiném členském státě, než ve kterém bylo zahájeno úpadkové řízení, relevantní z hlediska odpovědi na první otázku.
- 38 V této souvislosti se v bodě 21 odůvodnění nařízení č. 1346/2000 uvádí, že každý věřitel, který má své bydliště, obvyklé místo pobytu nebo sídlo v Unii, by měl mít právo přihlásit své pohledávky v kterémkoli z úpadkových řízení, která v Unii probíhají, a že totéž by mělo platit pro správce daně a orgány sociálního zabezpečení. Tento bod odůvodnění doplňuje, že pro zajištění rovného zacházení s věřiteli však musí být postupy koordinovány. V souvislosti s tím se v článku 39 tohoto nařízení v podstatě stanoví, že správci daně v jiných členských státech, než ve kterém bylo zahájeno úpadkové řízení, mají stejná práva jako každý věřitel, který má obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v jiném členském státě než státě, který zahájil řízení, na písemné přihlášení svých pohledávek v rámci úpadkového řízení.
- 39 Z těchto ustanovení tudíž vyplývá, že nařízení č. 1346/2000 brání vnitrostátním ustanovením, která vylučují, aby byly v rámci úpadkového řízení přihlášeny pohledávky správců daně z jiných členských států, než je stát zahájení úpadkového řízení. Z týchž ustanovení dále vyplývá, že toto nařízení nijak nerozlišuje mezi soukromoprávními věřiteli a věřiteli veřejnoprávními.
- 40 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že ustanovení nařízení č. 1346/2000 nepřiznávají pohledávkám daňových orgánů jiných členských států, než je stát zahájení úpadkového řízení, přednostní postavení v tom smyslu, že by takové pohledávky mohly být vymáhány prostřednictvím výkonu rozhodnutí i po zahájení úpadkového řízení. Proto stran skutkového stavu dotčeného ve věci v původním řízení z okolnosti, že pohledávky, které jsou vymáhány prostřednictvím výkonu rozhodnutí, jsou pohledávkami daňovými, nevyplývá, že by se na ně z tohoto důvodu vztahovalo pouze vnitrostátní rumunské právo ani že by se na ně nevztahovaly účinky, které stanoví *lex fori concursus*, jímž je v projednávané věci maďarské úpadkové právo.
- 41 Za těchto podmínek je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že daňová povaha pohledávky, která je vymáhána prostřednictvím výkonu rozhodnutí v jiném členském státě, než je stát, který zahájil úpadkové řízení, za takové situace, o jakou se jedná v původním řízení, není relevantní pro odpověď na první otázku.

K nákladům řízení

- 42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 4 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení musí být vykládán v tom smyslu, že do oblasti jeho působnosti spadají ustanovení vnitrostátního práva členského státu, na jehož území bylo zahájeno úpadkové řízení, která stanovují, že věřiteli, který se neúčastnil tohoto řízení, zaniká právo na uplatnění pohledávky nebo že dochází k přerušení výkonu rozhodnutí, jehož prostřednictvím je taková pohledávka vymáhána v jiném členském státě.

- 2) Daňová povaha pohledávky, která je vymáhána prostřednictvím výkonu rozhodnutí v jiném členském státě, než je stát, na jehož území bylo zahájeno úpadkové řízení, za takové situace, o jakou se jedná v původním řízení, není relevantní pro odpověď na první předběžnou otázku.**

Podpisy.